

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Angela De Fvlginio, In Qvo Ostenditur Nobis vera via qua
possumus sequi vestigia nostri Redemptoris**

Angela <de Fulginio>

Parisiis, 1598

c. 55. De paupertate spiritus quæ non permittit nos decipi in sentimentis
spiritualibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43716

videt anima quod ita impletur,
quod videtur animæ, quod non
plus possit impleri. Primò de co-
gnitione sui ipsius, sic quod non
possit videre aliquid aliud, nec
recordari alicuius alterius rei, &
tunc subitò venit in cognitionē
bonitatis diuinæ, & tunc videt
vtrumque simul, modo omninò
inenarrabili, adhuc tamen non
videtur prædictum sufficere, sed
zelar eam Deus permittendo ei
tribulationes.

Quinquagesimum quintum capitulum
De paupertate spiritus quæ non per-
mittit nos decipi in sentimentis spi-
ritualibus.

REs autem quæ non permit-
tit animam decipi in talibus
sentimentis, est paupertas spiri-
tus. In loquutione enim diuina
mihi à Deo facta audiui com-
mendari paupertatem pro tanto
documento, & pro tanto bono,
quod omninò excedit intelle-

Beati
pauperes
spiritu
nanquã
decipiuntur in
spirituali
bussenti-
mentis.

Nota
Laus
pauper-
tatis.

Etum nostrum. Dixit enim mihi Deus. Ego, inquit Deus. Si paupertas non esset tantum bonum ego non dilexissem eam tantum, & si non esset ita nobilis, ego non absumpsissem eam. Superbia enim potest esse in illis solum qui habent aliquid, vel credunt se aliquid habere. Primus enim homo qui cecidit & Angelus ideo superbierunt, & ceciderunt, quia aestimauerunt, & crediderunt se aliquid habere. Angelus autem nec homo non habet aliquid in se, nisi solum vnus Deus. Humilitas vero est in illis solum qui sunt ita pauperes, quod vident se nihil habere. Maximum enim bonum est paupertas. Ipse enim Deus filium suum charissimum fecit esse magis pauperem, quam vnquam fuerit, nec futurus sit alius homo, ipse tamen est qui habet esse, plus quam possimus dicere, & tamen fecit eum Deus ita pauperem sicut si non haberet esse. Hoc autem visum est pec-

catoribus, & mortalibus, qui privati erant vero lumine quædam stultitia. Sed non ita visum est, nec videtur sapientibus, nec verè intelligentibus. Qui enim habet paupertatem, nunquam potest ruere, nec cadere per deceptionem, & qui videret bonum paupertatis esset Deo amabilis, & qui consideraret immensum valorem eius, nunquam posset aliquid retinere sibi de temporalibus, & qui videret quantum Deus amavit paupertatem verã, nihil retineret. Hoc autem documentum, est documentum diuinæ sapientiæ, quæ primò facit videre defectus & pauperem omnium meritorum, & bonorum se credere, & veraciter æstimare, & consequenter facit esse pauperem, & paupertatem amare, & sic illuminata quodam dono gratiæ, cum viderit & sicut viderit bonum paupertatis, paupertatem diligat, & postmodum facit videre diuinam bonitatem, &

117

sic tota diligit Deum omnipotentem, cum nihil æstimet se habere, quod amet, & sicut diligit, operatur, & sic aufertur sibi omnis confidentia de se, & solum de altissimo Deo confidit, & consequenter cum in Deo totaliter confidat, aufertur sibi omne dubium de Deo, ipso illuminante. Qui enim haberet istam veritatē omnia dæmonia, & omnia alia quæ possemus dicere non possent eam decipere, quia in hac spiritus paupertate anima recipit documentum clarissimum & luminosissimum totius vsus vitæ huius, ita quod nunquam dum istam veritatem haberet, decipi posset. Et ideò intelligo quod paupertas est mater omnium virtutum, & est documentum diuinæ sapientiæ. Sicut enim diuina sapientia docuit per incarnationem nos mortales, ita & per spiritus paupertatem nos esse beatos, & ideo omnis sapientia de mundo nisi in istam

*Pauper-
tas.*

De Elevatione & abstractione. 233
veritatem introducatur, nihil est
& ad damnationem conuertitur,
& omnes sapientes de mundo,
nisi in istam veritatem introdu-
cantur, nihil omninò sunt, & in
damnationem vadunt, & quan-
do istam veritatem anima intel-
ligit, tunc operatur sine intentio-
ne alicuius vanę glorię, & sine
respectu alicuius.

Quinquagesimum sextum capitulum.

*De elevatione & abstractione ani-
mę à sensibus, quę dicitur extasis si-
ue raptus*

ANIMA igitur nihil intelli-
git, nec apprehendit in cõ-
paratione ad raptum, quando nõ
intelligit, nec apprehendit, nisi
id ad quod intus potest attinge-
re. Quando enim anima leuatur
supra se per Dei præsentiam il-
lustrata, & ponitur in sinu Dei,
& Deus in ea, tunc intelligit &
delectatur, & quiescit in illis bo-
nis diuinis quę nullo modo po-

*Extasis
scu rap-
tus.*